Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 10. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οἰκίας Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος | *Ἐν Ἀθήναις, 4 Σεπτεμβρίου 1910* | *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 40*

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα πλησιάζουν καὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Αὐτοκράτειρα Μαρία-Λουϊζα καὶ ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης πρόκειται νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὸ Μπλουᾶ. Οἱ περισσότεροι τῶν αὐλικῶν φαίνονται ἀπρόθυμοι καὶ ἄπιστοι. Ὁ Τιάρκος ὅμως αἰσθάνεται τὴν πρὸς τὸν μικρὸν Βασιλέα ἀφοσίωσίν του αὐξανομένην καὶ προσφέρεται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν φυγήν, ὄχι πλέον ὡς γιδαμαξᾶς ἀλλ' ὡς σωματοφύλαξ καὶ ὑπερασπιστής. Ἡ πρότασίς του ἐκτιμᾶται ἀλλ' ἀπορρίπτεται, διότι ἀλογάριθμος ἀκολουθία θὰ συνοδεύσῃ τὴν φεύγουσαν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν. Τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀρνεῖται μὲ πεῖσμα νὰφήσῃ τὸ «σπίτι» του καὶ φωνάζει ὅτι δὲν θέλει νὰ φύγουν. Ἀλλ' ἐπεμβαίνει ἡ Αὐτοκράτειρα βιαστικὴ, καὶ διατάσσει νὰ τὸν ἀπαγάγουν.

Ὁ κ. Καζινὺ σηκόνει τὸν μικρὸν διὰ τῆς βίας καὶ τὸν μεταφέρει εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς Αὐτοκρατείρας. Ὁ Τιάρκος μένει μόνος εἰς τὸ κενὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον οἱ ὑπηρέται εἶχον σπεύσῃ νὰ ἐγκαταλείψουν. Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπει τὰ δύο ἁμάξια, τὰ ὁποῖα ἐκκινοῦν ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ὁ λαὸς τῶν Παρισίων ζητωκραυγάζει ἀκόμη, ἀλλὰ χωρὶς ὄρεξιν.

Τὰ ἁμάξια ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν καγγελόπορταν τοῦ κήπου. Ὁ νεαρὸς βοημὸς βλέπει ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ὠχρὸν προσωπάκι τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης ὁ ὁποῖος ἀνακινεῖται παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης του... ἔπειτα σύννεφα σκόνης.. ἔπειτα τίποτε...

Ὁ Ἀετιδεὺς ἐπέταξε!... Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«ΜΗ ΤΟΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗΣ!»

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λευκοῦ Ἵππου, εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Φονταινεμπλώ, εἶνε παρατεταγμένη ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρά.

Ἄφωνοι, εὐθυτενεῖς, ἀκίνητοι, ὅπως εἰς τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ὅπως ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, οἱ ἀνδρεῖοι ἐκεῖνοι περιμένουν. Τὰ πρόσωπά των, ἀποχρωματισμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ ψύχους, εἶνε ἀπαθῆ. Μόνον τὰ σταχτερά των μουστάκια τρέμουν ἀδιοράτως. Σιγὴ θανάτου βασιλεύει εἰς τὴν αὐλὴν ἐκείνην, ὅπου τετρακόσιοι ἄνδρες εἶνε συνηθροισμένοι, Πρὸ τοῦ τελευταίου λόχου, μὲ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, ἵσταται ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶς.

Ἔξαφνα ἡ θύρα τοῦ ἀνακτόρου ἀνοίγεται διάπλατη καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ παρουσιάζεται. Ρίπτει βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἐκείνων στρατιωτῶν, κατέρχεται βραδέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ ἵσταται ἐπὶ τῆς τελευταίας.

Ἀπὸ ἐκεῖ, δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς, ἡ ὁποία δὲν προδίδει τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν, ὁμιλεῖ:

— Στρατηγοί, ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τῆς παλαιᾶς μου φρουρᾶς, σᾶς ἀποχαιρετῶ. Εἴκοσι τώρα ἔτη εἶμαι ἀπὸ σᾶς εὐχαριστημένος. Σᾶς συνήντησα πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δόξης. Αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις ὡπλισαν ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐναντίον μου, μέρος τοῦ στρατοῦ μου δὲν ἔπραξε τὸ καθῆκον του· καὶ αὐτὴ ἡ Γαλλία ἠθέλησεν ἄλλας τύχας. Ἐστὲ πιστοὶ εἰς τὸν νέον Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ Γαλλία. Μὴ ἐγκαταλείψετε τὴν ἀγαπητήν μας πατρίδα...»

Ὁ Αὐτοκράτωρ διεκόπη καὶ, κατελθὼν τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ τετραγώνου, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζαν οἱ στρατιῶται. Ἐκεῖ εὑρίσκετο ἡ σημαία, ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ ἀξιωματικοί.

Ὁ Ναπολέων ἐξηκολούθησεν· ἡ φωνή του ἦτο ἀσθενεστέρα, ὀλιγώτερον σταθερά:

— Ἐπειδὴ δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀσπασθῶ ὅλους, θὰσπασθῶ τὸν στρατηγόν σας. Ἔλατε, στρατηγέ!

Ὁ στρατηγὸς Πιὶ ἐπροχώρησε καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, λύπη, συγκίνησις, ὀργή, διέδραμον τὰς τάξεις τῶν παλαιμάχων ἀνδρείων. Τὰ πρόσωπα ἠλλοιώθησαν· δάκρυα ἐπιπόνως συγκρατούμενα ὡς τώρα ἔρρευαν ἀφθόνως ἐπάνω εἰς τὰ σταχτερὰ μουστάκια, καὶ αἱ χεῖρες ἔσφιξαν σπασμωδικῶς τοὺς κοπάνους τῶν ὅπλων, τῶν ὁποίων αἱ λόγχαι ἐτρεμούλιασαν.

Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ προδώσῃ τὴν συγκίνησίν του. Γρήγορα-γρήγορα ἔτρεξε πρὸς τὴν ἅμαξαν, ἡ ὁποία ἀνέμενε παρὰ τὴν κλίμακα, καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ. Τὸν ἠμπόδιαν ὅμως μερικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα

«Διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν!...» (Σελ. 326, στ. α'.)

σταν το παρὰ τὴν θυρίδα: Ἡ στραταρχίνα Λεφέμπρ, ἡ Λευκοθέα, ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφίσῃ τὴν παράταξιν, ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα. Αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν διὰ τελευταίαν φοράν.

Πρώτη ὡμίλησεν ἡ Κα Σὰν – Ζέν, μὲ ὀργὴν ἡ ὁποία τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ κάθε ἐθιμοτυπίαν:

—Ὥστε, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν, ἐτελείωσαν ὅλα; Δὲν θὰ ρίξετε στὸ ποτάμι, ἀκόμη μιὰ φορά, ὅπως ἄλλοτε. ὅλους αὐτοὺς τοὺς ξένους ποῦ μᾶς μπῆκαν στὴ μύτη;

Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ μειδιάσῃ, ἐπανευρίσκων τὴν κυρίαν Σὰν-Ζὲν πάντοτε τὴν ἰδίαν, πάντοτε εἰλικρινῆ, ἐλευθερόστομον, ἡρωϊκὴν καὶ πιστήν.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, δούκισσα! ἀπεκρίθη· ἀλλὰ σᾶς εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τὸν Λεφέμπρ. Αὐτὸς ὑπῆρξε μέχρι τέλους ἀπὸ τοὺς καλούς.

Ἔτεινε κατόπιν τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν συνταγματάρχην Κορμᾶν καὶ τῷ εἶπε:

— Χαῖρε, μικρέ! Ὁ βασιλεὺς θὰ σὲ κάμῃ στρατηγόν!

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ Κορμᾶς, διότι, Μεγαλειότατε, θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Ἡ Μεγαλειότης σου δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇ τὴν τελευταίαν αὐτὴν χάριν.

—Ἔστω· εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ· σὲ παίρνω μαζί μου εἰς τὴν νῆσον Ἕλβαν.

«Κυρία, ἰδοὺ ὁ ὑπάλληλός σας.» (Σελ. 327, στ. 'α.)

Ἔπειτα, ἰδὼν τὸν Τιάρκον ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ζινέττας, ἵστατο εὐλαβῶς εἰς ἀπόστασιν, τὸν ἠρώτησε μὲ αὐστηρότητα:

—Μικρὲ γιδαμαξᾶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἐγκατέλειψες λοιπὸν τὸν υἱόν μου;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος· δὲν ἠθέλησαν νὰ μὲ πάρουν μαζί των, ἂν καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ σκοτωθῶ διὰ νὰ ὑπερασπίσω ἐν ἀνάγκῃ τὸν Βασιλέα.

Ὁ Ναπολέων ἐδάγκασε τὰ χείλη εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ἡ ὁποία τῷ ὑπενθύμιζε τὸν φεύγοντα υἱόν του, τὴν κινδυνεύουσαν δυναστείαν του. Ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμάς, καὶ ἔπειτα, ἐξάγων ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μίαν ἐπιστολὴν ἑτοίμην, τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν Τιάρκον καὶ τῷ εἶπε:

— Διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν... Πήγαινε ἀμέσως νὰ τὴν δώσῃς εἰς τὴν ἰδίαν καὶ εἰπέ της νὰ σὲ κρατήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃς! Τὸ θέλω! Χαῖρε.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, αἰσθανόμενος ὅτι θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν συγκίνησιν, ἀπεμάκρυνε διὰ νεύματος τοὺς εὑρισκομένους πρὸ τῆς θυρίδος καὶ ἐπέβη ταχὺς τῆς ἁμάξης, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶδε κλαίοντα τὸν Ναπολέοντα.

Ἀμέσως ἡ βαρεῖα ταξειδιωτικὴ ἅμαξα, μὲ τοὺς τέσσαρας δυνατούς της ἵππους, ἐξεκίνησε καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου.

* * *

Ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς παραδόξου ἐκείνης τραγῳδίας ἐτελείωσεν. Οὕτως ἐπίστευον· τοὐλάχιστον ὅλοι οἱ θεαταί.

Μόνος ἴσως, εἰς τὸ βάθος τῆς ἁμάξης του, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐνεργητικὸς καὶ ἐπίμονος, ἐσκέπτετο ἀπὸ τώρα μίαν θριαμβευτικὴν ἐπάνοδον ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς ἐξορίας, πρὸς τὴν ὁποίαν κάθε στροφὴ τῶν τροχῶν τὸν ἐπλησίαζε...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ, ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, μετὰ τὸν συγκινητικὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ Φονταινεμπλὼ εἰς τὸ Παρίσι.

Ὅταν εὑρέθησαν εἰς τὸ μαγαζάκι τοῦ Παλαὶ-Ροαγιάλ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ἡ κυρὰ-Σαμπώ, ἔκλεισαν τὴν θύραν καὶ καθήσαντες καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, συνεκρότησαν συμβούλιον.

Ἡ ζωὴ των ἐταράσσετο καὶ πάλιν. Τὸ σχέδιον τοῦ Βοδὸν ἀπετύγχανεν οἰκτρῶς, ἀφοῦ ὁ πανίσχυρος Ναπολέων, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν εἶχεν ἐκλέξῃ ὡς προστάτην τοῦ Τιάρκου, ἐνανάγησεν, ἐξεθρονίσθη καὶ ἐξορίζετο.

—Ἄχ, ἔλεγεν ὁ νεαρὸς βοημός· διατί ὁ μακαρίτης κύριός μας νὰ μὴ μᾶς ἀφίσῃ ἐλευθέρους νὰ γυρίζωμε τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης, μακρυὰ ἀπὸ πόλεις αὐλὲς καὶ παλάτια! Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ ζῇ κανεὶς σὰν βοημός, νὰ ζητιανεύῃ ἔστω, ἀλλὰ χωρὶς φροντίδες, ἀμέριμνος ὅαν τὰ πουλιά, παρὰ νὰ νανακατεύεται στὲς τύχες τῶν μεγάλων καὶ νὰχῃ τέτοιες φουρτοῦνες καὶ σκοτοῦρες;

—Ἴσως, ἐψιθύρισεν ἡ Ζινέττα.

Ἡ κυρὰ-Σαμπὼ ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἔβλεπεν ἄλλοτε νὰ περνᾷ ὡς ἡμίθεος πρὸ τῶν ἀνικήτων στρατευμάτων του,—τότε ποῦ ἦτο καντινιέρα εἰς τὸ Δάντιγ, — ἔπεσεν ἀπὸ τόσον ὑψηλὰ καὶ ἦτο τώρα δυστυχὴς ἐξόριστος χωρὶς δύναμιν, χωρὶς ἐξουσίαν.

—Ὄχι δά! ἔλεγεν· ἀδύνατον! Ὁ Ναπολέων θὰ ξαναγυρίσῃ!

Πολλοὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ Παρίσι, τρέφοντες τὴν ἰδίαν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἔλεγαν τὴν ἰδίαν φράσιν καὶ ἐβαυκαλίζοντο μὲ τὴν ἰδίαν ἐλπίδα.

Ἐν τούτοις ὁ Τιάρκος ἐξηγοῦσεν εἰς τὴν Ζινέτταν τὰ νέα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπέβαλλεν ἡ ἀποστολή, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσῃ ὁ Ναπολέων.

—Ἐννοεῖς ὅτι, ἔλεγε πρὸς τὴν φίλην του, ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων δὲν εἶνε πλέον Αὐτοκράτωρ, αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νὰ νὰ μὴν ἐκτελῶ τὰς διαταγάς του. Ἀπεναντίας τώρα πρέπει νὰ μοῦ εἶνε ἱερώτεραι.

— Θὰ φύγῃς λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Εἶνε ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος. Ὁ Ναπολέων μοῦ εἶπε: «Μὴν ἐγκαταλείψῃς τὸν υἱόν μου!» Ὀφείλω νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω.

Καὶ μειδιάσας, προσέθεσεν:

— Εἶμαι, βλέπεις, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ποῦ ἤμουν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸ Μπραουνάου, πρὸ τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς. Ὅπως καὶ τότε, ἔχω στὴν τσέπη μου ἕνα γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ δτὰ νὰ τὸ δώσω, πρέπει νὰ διασχίσω τὰς τάξεις τῶν Αὐστριακῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως, αὐτὴν τὴν φοράν, εἶνε μέσα εἰς τὴν Γαλλίαν!

— Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν εἶνε πλέον Αὐτοκράτωρ! συνεπλήρωσεν ἡ Ζινέττα.

—Ἕνας λόγος παράπανω διὰ νὰ τὸν ὑπακούσω.

Βλέπουσα, ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ νικήσῃ τὴν εὐγενῆ ἐπιμονὴν τοῦ φίλου της, ἡ Ζινέττα συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ

περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἔφθανε πλησίον τῆς Αὐτοκρατείρας καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τοὺς ὁποίους οἱ Αὐστριακοὶ ἐκράτουν αἰχμαλώτους εἰς τὰνάκτορα τοῦ Ραμπουγιέ.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἡττημένου αὐτοκράτορος εἶχεν ἐνθυμηθῆ ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ νικητοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἐδίστασε μεταξὺ Ραμπουγιὲ καὶ Φονταινεμπλώ, ἡ Μαρία Λουΐζα ἀπεφάσισε τέλος νὰ φέρῃ τὸν υἱόν της πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκον Β', τὸν πάππον του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν συγκινήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων εἶχεν εἰπῆ:

— Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἔσφαζαν τὸν υἱόν μου, παρὰ νὰ τὸν ἔβλεπα ποτὲ νὰναντρέφεται εἰς τὴν Βιέννην ὡς πρίγκιψ αὐστριακός!

Ὁ Τιάρκος, συζητῶν ὀλοὲν μὲ τὴν Ζινέτταν καὶ τὴν κυρὰ-Σαμπώ, ἐπύτταζεν ἐπιμόνως τὰς δαντέλλας καὶ τὰ κεντήματα, ποῦ ἐστόλιζαν τὴν προθήκην τοῦ μαγαζιοῦ. Ἔξαφνα εἶπε:

— Ζινέττα, μοῦ ἐμπιστεύεσαι μερικὲς πραγματεῖές σου;

— Τί νὰ τὲς κάμῃς; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ νεᾶνις.

— Νὰ τὲς πάγω στὴν Αὐτοκράτειρα, μήπως θέλῃ νὰγοράσῃ... Οἱ Αὐστριακοὶ δύσκολα θάφιναν νὰ περάσῃ ἕναν ἀκόλουθον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, εὔκολα ὅμως θὰ ἐπέτρεπαν τὴν εἴσοδον εἰς ἕνα πραγματευτήν. Ἔτσι θὰ κατόρθωνα, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ κανείς, νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ – Σαμπὼ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μὴν ἐπιδοκιμάσουν τὸ εὐφυὲς αὐτὸ σχέδιον τοῦ Τιάρκου. Ἀμέσως ἐδιάλεξαν τὰς ὡραιοτέρας δαντέλλας τοῦ καταστήματος, προσέθεσαν μερικὲς ἐσάρπες, καὶ τὰ ἔβαλαν ὅλα εἰς γάρτινα κουτιά. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γιδαμαξᾶς ἐπῆγε νὰγοράσῃ μίαν πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ρεδιγκόταν καστανόχρουν, γελέκον κλαδωτὸν καὶ καπέλον μαῦρον. Ὅταν ἐπανῆλθεν οὕτω μεταμορφωμένος, αἱ δύο γυναῖκες δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

«Καλημέρα, Τάκο!» (Σελ. 327, στ. 6'.)

— Κυρία, εἶπε ὁ νεανίας ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ μαγαζιοῦ, ἰδοὺ ὁ ὑπάλληλός σας ποῦ ἔρχεται νὰ πάρῃ τὰς διαταγάς σας.

Ἀλλ' ἡ Ζινέττα δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ γελάσῃ. Βεβαίως τὸ ταξείδιον τοῦ Τιάρκου δὲν ἦτο τόσον ἐπικίνδυνον· ὁ νέος ὅμως δὲν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Ναπολέοντα νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης;

Θὰ ἐχωρίζοντο λοιπὸν καὶ πάλιν. Διὰ πόσον καιρόν; Κανεὶς δὲν ἤξευρε!

Μ' εὐνόητον συγκίνησιν, ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ-Σαμπὼ συνώδευσαν τὸν Τιάρκον μέχρι τοῦ μονίππου ἁμαξίου, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ὡδήγει εἰς τὸ Ραμπουγιὲ μὲ τὰς πραγματείας του.

— Θὰ μοῦ γράφῃς, Τιάρκο; ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα.

— Ναί. Ἀντίο, Ζινέττα! Θὰ γυρίσω γιὰ νὰ σὲ πάρω!

Καλημέρα, Τάκο!

Ὅπως προσέβλεπεν ὁ Τιάρκος, ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετάθη, τὸν εἰσήγαγε χωρὶς δυσκολίαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ραμπουγιέ. Οἱ φρουροὶ τῆς Αὐτοκρατείρας εἶχον διαταχθῆ ἀπὸ τὸν Μέττερνιχ νὰ μὴ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος πωλητὴς δαντελλῶν ἦτο ἀπεσταλμένος τοῦ Ναπολέοντος!

Ἀφοῦ ἀνέμεινεν ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὰ προπύλαια, ὁ Τιάρκος εἰσῆχθη εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ ἰσογείου. Ἐκεῖ εὑρίσκοντο ἡ Αὐτοκράτειρα, ἡ κυρία Μοντεσκιού, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, καὶ οἱ ὀλίγοι θεράποντες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀκολουθέσῃ τὴν φεύγουσαν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν.

Μόλις ὁ νεαρὸς βοημὸς ἀφήρεσε τὸ μαῦρον καπέλον ποῦ ἐσκέπαζε τὰ σγουρά του μαλλιά, ἡ κυρία Μοντεσκιοῦ ἀνεγνώρισε τὸν πρῶην γιδαμαξᾶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης· ἀλλὰ ἐννοήσασα ὅτι ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ εἶχε κάποιονσπουδαῖον λόγον, δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ Τιάρκος παρετήρησεν ὅτι ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς ποῦ τὸν εἶχεν εἰσαγάγῃ, ἔμενεν ὄρθιος παρὰ τὴν θύραν, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ παίζῃ τὸν ρόλον του. Ἤνοιξε τὰ κουτιά, καὶ ἀπλόνων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τῶν καθισμάτων τὸ περιεχόμενον, ἤρχισε νὰ τὸ ἐξηγῇ καὶ νὰ τὸ ἐκθειάζῃ.

— Φέρνω στὴ Μεγαλειότητά Σου τὲς τελευταῖες μόδες τοῦ Παρισιοῦ. Εἶνε ἀπὸ τὸ καλλίτερο κατάστημα...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ δὲν ἐπροχώρησεν ἀκόμη. Δὲν ἦλθε κἂν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἐπισήμως τὸ Φθινόπωρον. Οὔτε ἄνοιξαν τὰ Σχολεῖα, οὔτε ἐπέστρεψαν ὅλοι ἀπὸ τὰς ἐξοχάς. Ἀλλὰ τὰ σύννεφα, σκοτεινὰ προμηνύματα, ἀναβαίνουν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ οὐρανὸς τῆς θείας ἀττικῆς ἡμέρας εἶνε καθαρὸς καὶ στιλπνός, ὡς νὰ ἐσμαλτώθη προσφάτως, φαίνονται εἰς τὰ κράσπεδά του οἱ ρύποι τῆς μακρυνῆς συννεφιᾶς. Εἶνε ὡς ὡραῖον γαλάζιον φόρεμα, λασπωμένον ἀπὸ κάτω ἢ—ἂν προτιμᾶτε,—γαρνιρισμένον μὲ γοῦνες... Καὶ πότε ἐκεῖ πέρα, πρὸς τὴν Σαλαμῖνα, ὁ ὁρίζων εἶνε θολός· πότε σκοτεινιάζει πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Αἴγιναν· πότε ζοφοῦται πρὸς τὴν Πάρνηθα ἢ τὴν Πεντέλην· καὶ πότε ὑπεράνω τοῦ Ὑμηττοῦ σωρεύονται τάπειλητικὰ νέφη.

Μακρὰν ἢ πλησίον, ὅ,τι ὥραν καὶ ἂν ἐπισκοπήσετε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ διακρίνετε τώρα κάποιον τεφρόν, μολυβδόχρουν ἢ ὑποκύανον φράκτην. Μακρὰν ἢ πλησίον, πάντοτε κάπου βρέχει. Ἢ ἔβρεξε πρὸ ὀλίγου, ἢ θὰ βρέξῃ μετ' ὀλίγον... Πότε-πότε τὸ μαῦρον ὑετοφόρον νέφος ἀναβαίνει θριαμβευτικῶς εἰς τὸ ζενὶθ καὶ ὀλίγαι σταγόνες βροχῆς ἀποπειρῶνται νὰ μεταβάλουν εἰς λάσπην τὸ κιτρινωπὸν χῶμα τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ὁ ἀέρας ποῦ φυσᾷ εἶνε δροσερὸς ἀποβροχάρης.

Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν περιμένουν βέβαια τὰς πρώτας θυέλλας τοῦ Σεπτεμβρίου διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὸ Φθινόπωρον ποῦ ἔρχεται. Οὔτε τὴν συσσώρευσιν τῶν κιτρίνων φύλλων παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἢ τὴν γυμνότητα τῶν ἰσχνῶν κλάδων ποῦ ἀποκαλύπτουν ὀλοὲν νέους ὁμιχλώδεις ὁρίζοντας. Ἀρκεῖ τὸ ἐνδόμυχον συναίσθημα τῆς ἐλαττώσεως τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ θάλπους, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀρκετὸν πλέον νὰπορροφᾷ καὶ νὰ διαλύῃ ὅλους τοὺς ἀτμούς. Καὶ ἀρκεῖ ἡ μελαγχολία, τὴν ὁποίαν γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ προσέγγισις τῆς κακῆς αὐτῆς ὥρας τοῦ ψύχους, τῆς ὑγρασίας, τοῦ σκότους καὶ τῆς νεκρώσεως.

Καὶ ὅμως οἱ ποιηταί, καθὼς ξεύρετε, λατρεύουν τὸ φθινόπωρον. Θαυμάζουν τὰ ὡραῖα χρώματα τῶν δύσεων καὶ τῶν δειλινῶν του. Τέρπονται εἰς τὴν μελαγχολίαν ποῦ κυριεύει τὴν ψυχήν των. Καὶ βλέπουν τώρα εἰς τὴν Φύσιν τὸν βραδὺν

θάνατον μιᾶς Πεντάμορφης, ποῦ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ψυχορραγεῖ, περιενδύεται ὅλην της τὴν ὡραιότητα. Δι' αὐτὸ οἱ ποιηταί, οἱ καλλιτέχναι, λατρεύουν τὸ Φθινόπωρον, καὶ πολλοὶ τὸ προτιμοῦν ἀπ' ὅλας τὰς ὥρας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ἄνοιξιν.

Ἀλλὰ μὴν ἐμπιστεύεσθε πολὺ-πολὺ εἰς τοὺς ποιητάς. Πόσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶνε ἄρρωσται ψυχαί, ποῦ σᾶς πλανοῦν χωρὶς νὰ θέλουν! Νομίζω, ὅτι ὁ ὑγιὴς ἄνθρωπος εἰς τὸ Φθινόπωρον αἰσθάνεται, βλέπει κάποιον κακόν· καὶ τὸ κακὸν ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε... καλόν. Μὴν ἐντρέπεσθε λοιπὸν νὰ ὁμολογῆτε, ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει καθόλου ἡ ἐλάττωσις τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ θάλπους, καὶ ὅτι ἡ μελαγχολία αὐτὴ ποῦ σᾶς ἐμπνέει, κατὰ βάθος δὲν ἔχει τίποτε τὸ εὐχάριστον. Ὅταν προπάντων ἐνθυμῆσθε καὶ τὴν παραβάλλετε μὲ τὴν χαρὰν ποῦ σᾶς προξενεῖ ἡ Ἄνοιξις, ἡ ἀφύπνισις, ἡ ἀνανέωσις, ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀναγέννησις, ἡ ὁποία διαδέχεται τὴν νάρκην τοῦ χειμῶνος.

Πάσχομεν τώρα μαζὶ μὲ τὴν Φύσιν, διότι πάσχει καὶ αὐτή. Ὡς τέκνα της γνήσια συμμεριζόμεθα τὸν πόνον της. Δὲν θὰ ἦτο φυσικόν, δὲν θὰ ἦτο ἀνθρώπινον, ἂν μᾶς ἤρεσεν ἡ φθινοπωρινὴ λύπη περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικην χαρὰν, ἂν ἐπροτιμούσαμεν δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν, τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐκμηδένισιν! Μερικοὶ ποιηταί, αὐτοὶ ποῦ ψάλλουν τὸ Φθινόπωρον ὡς τὴν ὡραιοτέραν ὥραν, μᾶς πλανοῦν, μᾶς μεταδίδουν κάτι ἀπὸ τὸν ἐκφυλισμὸν των, μᾶς ὁδηγοῦν ἀσυναισθήτως πρὸς τὴν νύκτα τῆς παρακμῆς καὶ τῆς ἀνυπαρξίας.

Ἀφισατέ τους εἰς τὸν κατήφορον, ὅπου τοὺς σπρώχνει ἡ Μοῖρα, καὶ σεῖς ἀκολουθήσατε τὴν φύσιν σας τὴν ὑγιᾶ καὶ τὴν ὁρμήν σας. Πρὸς τὴν Ζωήν! Πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς εὐτυχίας! Ζητήσατε περισσοτέραν χαρὰν διὰ νὰ ντιδράσετε κατὰ τῆς λύπης ποῦ σᾶς προξενεῖ τὸ Φθινόπωρον. Ζητήσατε περισσότερον φῶς, διὰ νὰ ντικαταστήσατε ἐκεῖνο ποῦ σᾶς στερεῖ ὁ ἀπομακρυνόμενος ἥλιος. Ζητήσατε περισσότερον θάλπος διὰ νὰ ναπληρώσετε ἐκεῖνο ποῦ φεύγει... Θὰ τὰ εὕρετε ὅλα εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν μελέτην, εἰς τὴν κίνησιν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν στοργήν. Ὄχι ὄνειρα, οὔτε ρεμβασμοί, οὔτε νάρκη ζωώδης. Καὶ ἐπιτέλους, διὰ νὰ παρηγορῆσθε περισσότερον, διὰ νὰ ὑπομένετε τὸ ἀναγκαῖον κακόν, νὰ συλλογίζεσθε ὅτι ἡ ὡραία Ἄνοιξις τοῦ φωτὸς καὶ τῆς χαρᾶς, ἡ μεγάλη ἀφύπνισις τῆς φύσεως καὶ τῆς ψυχῆς σας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἂν δὲν προηγηθῇ τὸ σκότος, τὸ ψύχος, ὁ λήθαργος, ὁ ὕπνος, ὁ προσωρινὸς θάνατος τοῦ Φθινοπώρου καὶ τοῦ Χειμῶνος.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Υ. Γ.—Ἕως νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου, τὰ σύννεφα ἐπυκνώθησαν. Ἀστραπαί, βρονταί, βροχὴ ραγδαία. Καλὴ ἀρχή! **Φ.**

Η ΓΑΤΑ, ΤΟ ΜΑΝΣΟΝ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΞ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

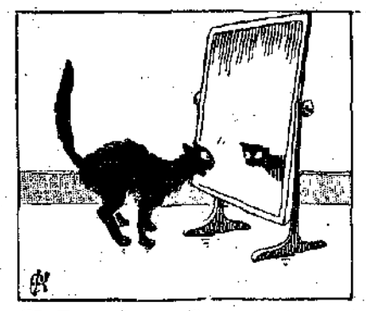

Ἡ Σερπετὴ κυττάζεται εἰς τὸν καθρέπτην καὶ συλλογίζεται περίλυπη: —«Ἄχ, πῶς μὲ κατήντησαν τὰ βάσανα! Πῶς ἐλίγνεψα! πῶς ἐμάδησε ἡ γοῦνά μου! Κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ ἔτσι καὶ δὲν μὲ χαϊδεύει.. Τί θὰ γίνω! τί θὰ γίνω!»

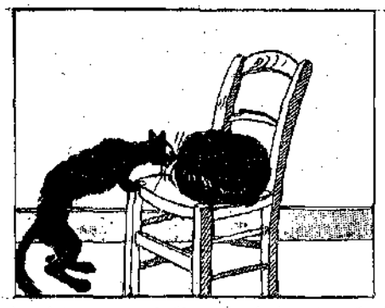

Ἐκεῖ ποῦ τὰ ἔλεγεν αὐτά, κάνει ἔτσι καὶ βλέπει ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μιὰ γούνα μαύρη κουβαριασμένη. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐφάνηκε σὰ γάτα. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασεν, εἶδεν ὅτι ἦτο ἕνα μανσόν. Ἔμεινεν ἔκθαμβη. «Μωρέ, τί ὡραία γούνα!

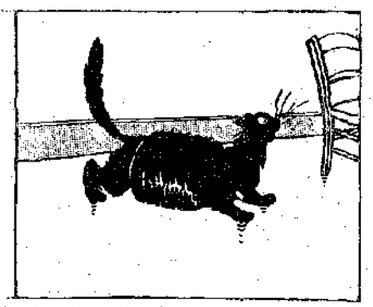

ἐσυλλογίσθη. Τί νὰ τὴ θέλω ἀρά γε; Καλὲ μὴν εἶνε γιὰ μένα;... Φόρεμα δικό μου;... Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ μοδρχεται ἴσια-ἴσια!»

Ἐφόρεσε τὸ μανσὸν καὶ εἶδε πραγματικῶς ὅτι τῆς ἐπήγαινε θαυμάσια. Ἐπῆγε

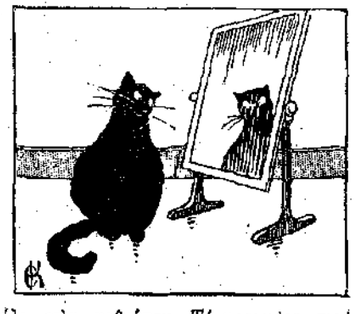

πάλι στὸν καθρέπτη. Τί μεταμόρφωσις! Εἶχε γίνῃ νέα, παχειά, φουντωτή, γυαλιστερή. Ἔτσι μάλιστα, ὅλοι θὰ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ὅλοι θὰ τὴν χαΐδευαν...

Φαίνεται, ὅμως ὅτι δὲν ἦταν αὐτῆς τῆς γνώμης καὶ ὁ Ἕκτωρ, ὁ σκύλος. Αὐτὸς ἅμα εἶδε τὴν Σερπετὴν κ' ἐμυρίσθη τὸ μανσὸν τῆς κυρίας του, ἀγρίεψε πολὺ καὶ ἐχύθη ἐπάνω της μὲ γαυγίσματα. Ἀπὸ τὸν φόβον της ἡ Σερπετὴ δὲν ἐσυλλογίσθη

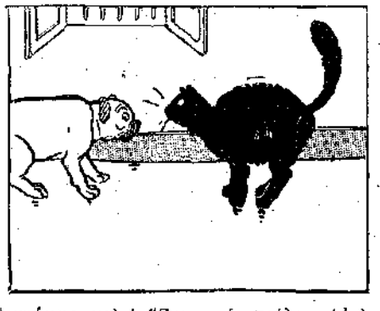

οὔτε φόρεμα οὔτε τίποτα· ὥρμησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ στενὰ κάγγελα τοῦ παραθύρου. Καὶ αὐτὴ μὲν ἐπέρασε ὄχι ὅμως καὶ τὸ μανσόν, τὸ ὁποῖον ἔπεσε κάτω. Τότε ὁ Ἕκτωρ τὸ πῆρε καὶ τὸ πῆγε στὴν κυρία του.

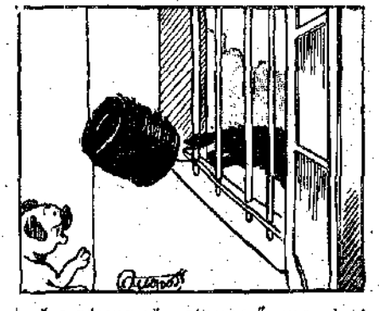

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ καμινάδες τῶν Νεράϊδων

Εἰς τὸ Τυρόλον εὑρίσκονται κάτι πολὺ περίεργοι βράχοι, τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς ἐκεῖ ὀνομάζει «καμινάδες τῶν Νεράϊδων», ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματός των ποῦ τοὺς κάμνει πραγματικῶς νὰ ὁμοιάζουν μὲ καπνοδόχους ἀτμομηχανῶν.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βράχους αὐτοὺς φθάνουν εἰς ὕψος ὀκτὼ ἢ δέκα μέτρων. Στηρίζονται ἐπὶ ἐδάφους ὄχι πολὺ συμπαγοῦς, τὰ δὲ ὕδατα τῆς βροχῆς περιτρώγουν τὰ χώματα κατὰ παράδοξον τρόπον ὁλόγυρα, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι οἱ βράχοι εἶνε στημένοι ἐπάνω εἰς στυλοβάτας. Οἱ πολυπληθεῖς περιηγηταὶ περιεργάζονται μὲ θαυμασμὸν τὲς «καμινάδες τῶν Νεράϊδων».

Κόκνοι κωδωνοκροῦσται

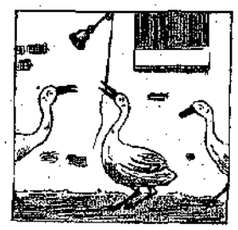

Πλησίον τοῦ Welles, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχει μικρὸν ἐνυδρεῖον πλησίον μιᾶς κατοικίας. Τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, οἱ κύκνοι οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν εἰς τὸ ἐνυδρεῖον,—εἶνε μία τεχνητὴ λίμνη ἡ μεγάλη δεξαμενή,—ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ νερόν, πλησιάζουν τὴν οἰκίαν καὶ ἁρπάζοντες τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος, κράζουν διὰ κωδωνισμῶν τὸν ὑπηρέτην, τὸν ἐπιφορτισμένον νὰ τοῖς ρίπτῃ τὴν τροφήν των ἀπὸ τὸ παράθυρον!

Θαυμάσιον γύμνασμα

Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἀπὸ φωτογραφίαν, παριστᾷ τὸν Κυστέλλαν, ἕνα τῶν διασημοτέρων ἀκροβατῶν τῆς Εὐρώπης, εἰς ἓν τῶν περιεργοτέρων καὶ δυσκολωτέρων γυμνασμάτων του. Δὲν πιστεύει κανεὶς ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἰμπορεῖ νὰ ὑφίσταται τοιαύτην διαστροφὴν καὶ... νὰ ἐπανέρχεται χωρὶς βλάβην εἰς τὴν θέσιν του!

Κουνέλια χωρὶς αὐτιά

Τὰ δίδυμα αὐτὰ κουνελάκια ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐγεννήθησαν πρὸ ὀλίγου εἰς ἓν κτηνοτροφεῖον τῆς Γαλλίας. Τὸ ἓν ἔχει ἓν μόνον αὐτί, τὸ ἄλλο δὲν ἔχει κανέν. Ἡ ἔλλειψις ὅμως αὐτὴ δὲν τὰ ἐνοχλεῖ διόλου καὶ τὰ «δίδυμα» εἶνε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν των.

Ὁ περιεργότερος τάφος τοῦ κόσμου

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας ἀερόλιθος ἔπεσεν εἰς κάποιον νεκροταφεῖον τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς ἕνα τάφον. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ τάφος αὐτὸς δὲν ἐβλάφθη σχεδὸν διόλου, ὁ ἀερόλιθος ὅμως ἐβυθίσθη βαθειὰ μέσα του καὶ ἔκτοτε μένει ἐκεῖ, ἀποτελῶν πραγματικῶς τὸν περιεργότερον ἐνταφιον στολισμὸν τοῦ κόσμου. Οὕτως ὁ κοινὸς καὶ ἄσημος τάφος τοῦ μακαρίτου κ. Lane ἔγινε μοναδικὸς καὶ πασίγνωστος.

Παίγνιον ἰσορροπίας

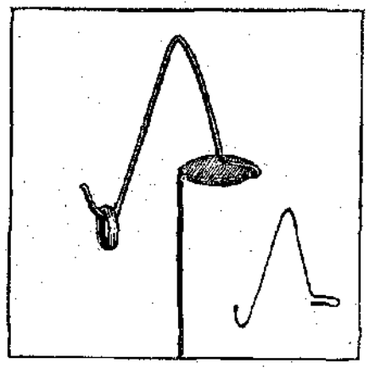

Πάρετε μίαν φουρκέταν τῶν μαλλιῶν καὶ δώσατέ της τὸ σχῆμα ποῦ βλέπετε εἰς τὴν κάτω δεξιᾷ γωνίαν τῆς εἰκόνος. Σφηνώσατε μίαν χαλκίνην δεκάραν εἰς τὴν τσιμπίδαν, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον τοῦ ἑνὸς σκέλους, καὶ κρεμάσατε ἕνα δακτυλίδι ἀρκετὰ βαρὺ εἰς τὸ ἄγκιστρον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον τοῦ ἄλλου σκέλους. Τοποθετήσατε τὸ σύνολον ἐπάνω εἰς μίαν βελόνην, ὅπως δείχνει ἡ εἰκών. Θὰ εἰμπορέσετε νὰ περιστρέψετε τὴν δεκάραν ἐπάνω εἰς τὴν μύτην τῆς βελόνης καὶ νὰ τὴν κρατήσετε εἰς ἰσορροπίαν.

Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

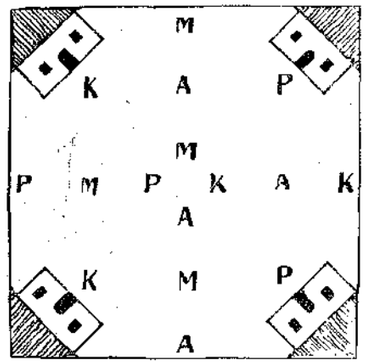

Νὰ χωρισθῇ ὁ ἀγρὸς αὐτὸς μὲ τὰς τέσσαρας οἰκίας εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη οὕτως ὥστε ἑκάστη οἰκία νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μερίδιόν της μίαν κερασέαν (Κ) μίαν μηλέαν (Μ) μίαν ροδακινέαν (Ρ) καὶ μίαν ἀπιδέαν (Α).

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 38ου φυλλαδίου

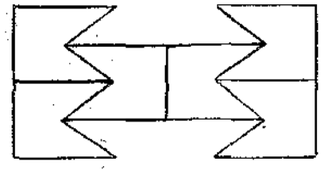

Ἰδοὺ πῶς θὰ διαιρεθῇ τὸ σχῆμα εἰς ἓξ ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ, Κεφ Β

ΤΑ ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μιὰ μέρα εἶχα βγῆ κατὰ τὸ δάσος νὰ κάμω κανένα βραδυνὸ περίπατο. Ὁ ἥλιος χρύσιζε μὲ τὴς τελευταῖες ἀδύνατες ἀχτίδες του τὰ καμπαναριὰ καὶ τοὺς μιναρέδες τῆς πόλης μας. Μπροστά μου τὸ ὁλοπράσινο δάσος μὲ τὸ μοναχό του μονοπάτι ἔμοιαζε σὰν ἕνε σπήλαιο δίχως καμιὰ ἔξοδο. Ἕνα τσάφ, τσάφ, μ' ἔκανε νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ εἶδα μιὰ ἀγριοπεριστερα νὰ φέρνη τροφὴ στὰ μικρά της ποὺ ἦταν στὴ φωλεά, ἐπάνω σὲ μιὰ μυρωδάτη φλαμουριά. Τὸ δένδρο ἦταν στὸν κατήφορο καὶ μ' ἄφινε νὰ διῶ μέσα τρία ἀφτέρωτα μικρὰ μ' ἀνοιγμένο τὸ στοματάκι νὰ περιμένουν. Ἔφθασε ἡ περιστέρα καὶ μὲ τὴ σειρὰ πρῶτα στὸ πρῶτο ἔβαλε τὴν τροφὴ ποῦ βαστοῦσε στὸ στόμα της. Κατόπι ἔφυγε. Τὰ δυὸ ἄλλα ἡσυχα-ἡσυχα, χωρὶς νὰ δώσουν καμμιὰ κρυφὴ τσιμπιὰ τοῦ ἀδελφοῦ των—ἔνδειξις ζουλίας—γιὰ τὴν προτίμησι ποῦ τοῦ ἔκαμε ἡ μητέρα των καὶ τοῦ ἔδωκε πιὸ μπροστὰ τὸ φαγί, περίμεναν δίχως κανένα παράπονο.

Ξαναῆρθε ἡ περιστέρα καὶ ἔβαλε στὸ δεύτερο τὸ κυνῆγι, καὶ κατόπιν ἔπιασε δυὸ μυγίτσες ποῦ πετοῦσαν ἀμέριμνα καὶ τὴς ἔφερε καὶ στὸ τρίτο.

Ὅταν ἔφευγα σκεπτόμουν: ἄραγε τὰ δικά μος ἀδελφάκια ζοῦν τόσο μονοιασμένα ὅσο τἀγριοπερίστερα; ἢ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὰ ζῶα γιὰ παράδειγμα ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι;

Χαιρετισμὸς τῆς Ἠλιογέννητης

ΑΣΤΕΙΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἐρωτᾶ τὴν Ἀγγελικὴν πόσους θεοὺς ἔχομεν.

Ἀγγ:—Τρεῖς.

Διδ:—Πῶς τρεῖς; γιὰ πρόσεξε λιγάκι.

Ἀγγ:—Τέσσαρες.

Διδ:—!!!!

Ἀγγ:—Πέντε.

Καὶ ὅσον ὁ διδάσκαλος ἐκπλήττεται, τόσον ἡ Ἀγγελικὴ αὐξάνει τοὺς θεούς της καὶ καταλήγει εἰς τοὺς τριάντα. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀγγελικῆς, ὁ Ἀντωνάκης, δεικνύει εἰς τὸν διδάσκαλον ὅτι αὐτὸς ἠξεύρει καὶ ὁ διδάσκαλος τὸν ἐρωτᾶ:

— Πόσους θεοὺς ἔχομεν λοιπόν;

Ἀντωνάκης:—Ἕνα!

Καὶ ἡ Ἀγγελική:— Σιωπή! ἐγὼ εἶπα τριάντα καὶ δὲν τὸν εὐχαρίστησα, καὶ σὺ μὲ ἕνα θὰ τὸν εὐχαριστήσῃς;

Γόρδιος Δεσμὸς

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὰ μπάνια κατὰ τὰς ἕνδεκα τὸ πρωΐ. Εἰς τὸ τράμ ἔτυχε νὰ εὑρίσκεται μία ἰθαγενὴς (φελλάχα), ἡ ὁποία ἐκράτει πλησίον της ἕνα κοφίνι.

Ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ἐζήτησε εἰσιτήριον καὶ διὰ τὸ φορτίον της.

Ἡ ἰθαγενὴς κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρήθη. Κατόπιν ὅμως, στραφεῖσα πρὸς τὸν εἰσπράκτορα, τῷ εἶπεν: «Καὶ γιατὶ γιὰ τὰ μεγάλα καπέλλα ποῦ μοιάζουν μὲ κοφίνια, δὲν γυρεύεις εἰσιτήριο;»

«Διότι, τῆς ἀπήντησεν ὁ εἰσπράκτωρ, αὐτὰ τὰ φοροῦν ἢ κυρίες 'στὸ κεφάλι τους.»

Τότε ἡ ἰθαγενής, χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου καιρόν, ἐσήκωσε τὸ κοφίνι της καὶ τὸ ἐφόρεσε 'στὸ κεφάλι της ὡς καπέλλον.

('Αλεξάνδρεια) ***Πυραμὶς τοῦ Χέοπος***

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΚΑΡΑΒΙΑ...

Ἄλλα καράβια φεύγουνε
Καράβια ἐρχάνται πάλι
Καράβια πρωκοτάξειδα
Σαλεύουν σπάκρογιάλι...

Νησιωτοπούλες βρέχουνε
Τοῦ μισεμοῦ μαντήλια
Καὶ τὰ φωχὰ ναυτόπουλα
Ἔχουν πικρὰ τὰ χείλια.

Δὲν κλαίω σᾶς ναυτόπουλα
Σὲ ξελογιάστρες χῶρες.
Μόν' κλαίω τὶς ἀγάπες σας
Ποῦ θὰ μετροῦν τὶς ὧρες...

Δὲν κλαίω σᾶς καράβια μου
Ποῦ πέρα θάνοιχτῆτε,
Κλαίω ἐσᾶς ποῦ φεύγετε
Καὶ δὲ θὰ ξαναρθῆτε!...

Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς

ΜΙΑ ΚΑΡΤΑ

Τρελλαίνομαι γιὰ τὲς κάρτες. Ἔχω παρὰ πολλές, καὶ ὅπου εὕρω καμμίαν ὡραίαν, μὲ μεγάλην μου χαρὰν τὴν παίρνω. Ἂν ἀνοίξῃ ὅμως κανεὶς τὰ φύλλα τοῦ λευκώματός μου, θὰ ἰδῇ, ὅτι τὴν καλυτέραν θέσιν κατέχει μία ἁπλῆ καρτούλα. Δὲν ἔχει στολίδια καὶ χρωματισμούς, ὅπως τόσες ἄλλες, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Παριστάνει ἕνα Κρῆτα πολεμιστὴν μὲ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ ὅπλον του.

Τὴν κάρταν ὅμως αὐτὴν ἀγαπῶ ἐξαιρετικῶς. Θὰ προτιμοῦσα νὰ χάσω ὅλας μου τὰς ἄλλας, παρὰ αὐτήν, διότι μοῦ εἶνε ἐνθύμιον ἱερόν. Τὴν ἔφερεν ὁ παππούς μου, τὸν ὁποῖον τόσον ἀγαποῦσα, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀποθάνῃ καὶ καθὼς μοῦ τὴν ἔδιδε μοῦ εἶπε δείχνοντας μὲ τὰ τρέμοντα χέρια του τὸν πολεμιστὴν ποῦ παριστάνει: «Φύλαξέ την, παιδί μου, νὰ μ' ἐνθυμῆσαι. Αὐτὰ εἶνε ἀληθινὰ τέκνα τῆς πατρίδος μας καὶ μιὰ μέρα ποῦ θὰ ἑνωθοῦμε ὅλοι, θ' ἀποτελέσωμε μιὰ Μεγάλη Ἑλλάδα».

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ καλός μου παπποῦς ἀπέθανε, μὰ ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων μὲ τοὺς ὁποίους μοῦ τὴν ἔδωσε, θὰ μένῃ βαθειὰ χαραγμένη στὴν καρδιά μου καὶ στὴ μνήμη μου, καὶ ἐν ὅσῳ ζῶ ἡ κάρτα αὐτὴ θ' ἀποτελῇ δι' ἐμὲ κειμήλιον ἱερόν.

Ἄγγελος τοῦ Πόνου

ΝΥΧΤΑ

Ἐκεῖ στὸ βάθος, ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ φωτίζεται μ' ἕνα ἀλλόκοτο χρῶμα πορφυρόχρυσο, καὶ σιγὰ σιγά, βλέπω νὰ ξεπροβάλῃ πίσ' ἀπὸ τὰ δένδρα ἡ σελήνη μεγαλοπρεπεστάτη, στὰ ὀλόχρυσα ντυμένη.

Μοιάζει σὰ βασιλοπούλα, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὰ παλάτια της γιὰ νὰ παράσῃ ὀλίγες ὧρες μὲ τὴν ἡσυχασμένη φύσι.

Τὰ δέντρα, εἶνε τώρα ἐλεύθερα νὰ μιλήσουν ἀναμεταξύ τους, καὶ νὰ ποῦνε τὰ μυστικά τους χωρὶς φόβο νὰ τἀκούσῃ κανείς.

Ὅλη ἡ φύσις φαίνεται ἀναπαυμένη κ' εὐχαριστημένη. Παντοῦ, ἐπικρατεῖ ἡσυχία καὶ σιωπή.

Μόνο τὸ ἐλαφρὸ πέταγμα τῆς νυχτερίδας κάπου-κάπου, καὶ τὸ ρυθμικὸ τραγοῦδι τοῦ γρύλλου, ταράζουν αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν.

Ὦ! μελαγχολικιὰ ποῦ εἶνε ἡ νύχτα!

Ὦ! μαύρους στοχασμοὺς ποῦ θυμίζει στὸν ἄνθρωπο!...

Σκόρπιοι Μενεξέδες

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἐσχάτως ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος, κατὰ τὴν ἐν Σύρῳ διαμονήν του, ἐπεσκέφθη γειτονικὸν χωρίον, ἐκεῖ δὲ μία γραῖα χωρικὴ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε τὸ ἑξῆς παράπονον:

— Γιατί, Βασιλιά μου, δὲν ἔρχεσαι συχνὰ νὰ μᾶς βλέπῃς; Ἂν ἤθελες, ἠμπορούσαμε νὰ σὲ βγάλωμε καὶ Δήμαρχο!

Μάρκος Δυρήλιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Φρόσω ἐξυπνᾷ κατευχαριστημένη.

—Γιατί χαίρεσαι σήμερα; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα της.

—Γιατί εἶδα, μαμμά, στὸν ὕπνο μου, πῶς ἔτρωγα σῦκα.

—Κ' ἐγώ; ρωτᾷ ἐξαφνα ὁ ἐξυπνήσας μικρὸς Τάκης.

—Ἐσὺ κοιμώσουν! ἀπαντᾷ ἡ Φρόσω.

Καὶ ὁ Τάκης ἀρχίζει τὰ κλάματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὕμνου

***

—Γιατί, Κωστάκη, δὲ δουλεύει τὸ ρολόγι;

—Γιατί, μαμμά μου, δὲ θέλει νὰ πάω σχολεῖο.

—Ξέρεις ποιός τὸ χάλασε;

—Ξέρω.

—Ποιός;

—Ἐγώ, γιὰ 'κεῖνο ποῦ σοῦπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαρᾶς τῶν Ἑλλήνων

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1910

[Ἡ Διάπλασις θὰ στείλῃ ἔντυπον ψηφοδέλτιον πρὸς ὅλους τοὺς δικαιουμένους κατὰ τὸ ἄρθρον 3 νὰ ψηφίσουν.]

1.—Προκηρύσσεται Δημοψήφισμα τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνακήρυξιν τοῦ ὡραιοτέρου ψευδωνύμου τοῦ 1910.

2.— ***Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα*** εἶνε μόνον ὅσα ἐφάνησαν ***ἢ θὰ φανοῦν*** εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων», εἴτε ὡς ***νέα*** ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ***ἀνανεώσεις*** παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1909 ***μέχρι 30 Νοεμβρίου 1910.***

3.— ***Ἐκλογεῖς*** εἶνε ὅλοι οἱ συνδρομηταί, συνδρομήτριαι καὶ ἀδέλφια των, ὅσοι ἔχουν ἤδη ἢ θὰ λάβουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910 μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου τοῦ Νοεμβρίου.

4.—Ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ διὰ ψηφοδελτίων. Πρὸς πάντας, ὅσοι ἔχουν δικαίωμα ψήφου ἢ θὰ τὸ ἀποκτήσουν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, μέχρι τέλους Νοεμβρίου, θὰ στείλω ἀπὸ ἓν ἔντυπον ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστος ψηφοφόρος πρέπει νὰ συμπληρώσῃ ἰδιοχείρως καὶ εὐαναγνώστως, καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

5.— Τὸ πρὸς συμπλήρωσιν ψηφοδέλτιον θὰ τυπωθῇ εἰς μεγαλύτερον σχῆμα κατὰ τὸ ἑξῆς ὑπόδειγμα:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Ὄνομα ἐκλογέως.....

Ψευδώνυμον.....

Ἐν.....*τῇ*.....*1910*

Ἐκ τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» τοῦ 1910 ἐγκριθέντων ψευδωνύμων, μοῦ ἤρεσαν περισσότερον τὰ ἑπόμενα δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατὰ τάξιν προτιμήσεώς μου

1ον.....

2ον.....

3ον.....

4ον.....

5ον.....

6ον.....

7ον.....

8ον.....

9ον.....

10ον.....

Ὑπογραφὴ ἰδιόχειρος.....

6.— Τὸ Ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ ἕκαστος πρὸς συμπλήρωσιν, θὰ φέρῃ πρὸς διάκρισιν ἕνα ἀριθμόν, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸν ἀριθμὸν ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶνε ἐγγεγραμμένος ὁ συνδρομητὴς εἰς τὸ Βιβλίον τῶν Ψευδωνύμων. Ἑπομένως ἕκαστος δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ παρὰ τὸ Ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ· οὔτε ἀυτὸς νὰ δεχθῇ ἄλλο πρὸς συμπλήρωσιν. Καὶ ἂν ἀπαξ ἔστειλε τὸ ἰδικόν του, οὐδὲν δικαίωμα πλέον ἔχει οὔτε νὰ τὸ ἀποσύρῃ, οὔτε νὰ τὸ ἐπιδιορθώσῃ, οὔτε νὰ ζητήσῃ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ.

7.— Μεταξὺ τῶν δέκα ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέξῃ ἕκαστος, δικαιοῦται νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὸ ἰδικόν του. Καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ λάβῃ τὸ ἔντυπον Ψηφοδέλτιον, (μέσα Δεκεμβρίου,) ἔχει καιρὸν νὰ σκεφθῇ ποῖα εἶνε τὰ δέκα ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ὥστε εὐθὺς ἅμα τὸ λάβῃ, νὰ τὰ γράψῃ καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

8.— Τὸ ἔντυπον Ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον θὰ σταλῇ πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν ψηφοφόρων, θὰ φέρῃ ὄπισθεν τὴν προθεσμίαν, μέχρι τῆς ὁποίας θὰ δύναται οὗτος νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

9.— ***Δέκα*** ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐκλεξίμων, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν, ἤτοι ἓν μὲ Α' Βραβεῖον, δύο μὲ Β' Βραβεῖον, τρία μὲ Γ' Βραβεῖον, καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα μὲ Ἔπαινον, κατὰ σειρὰν πλειονοψηφίας. (Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων ψευδωνύμων, τὸ Βραβεῖον θἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου).

10.— Οὕτω γινομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, εἰς τὸ Γραφεῖόν μας θἀποτελεσθῇ ἓν Ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν *Πρότυπον Ψηφοδέλτιον τῆς Διαπλάσεως*. (Διότι θἀναγραφῇ τὰ δέκα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ψήφου τῶν φίλων της, θὰ παραδεχθῇ καὶ θὰ βραβεύσῃ ὡς ὡραιότερα ἡ Διάπλασις.) Λοιπόν, ***δέκα*** ἄλλα ψηφοδέλτια ἐκλογέων, ἤτοι τὰ συμφωνοῦντα περισσότερον μὲ τὸ Πρότυπον Ψηφοδέλτιον τῆς Διαπλάσεως, θὰ βραβευθοῦν κατὰ σειράν, ἤτοι μὲ Α' Βραβεῖον ἐκεῖνο ποῦ θὰ συμφωνῇ περισσότερον ὅλων, μὲ Β' Βραβεῖον τὰ δύο ἑπόμενα, μὲ Γ' Βραβεῖον τὰ τρία ἑπόμενα, καὶ μὲ Ἔπαινον τὰ λοιπὰ τέσσαρα. (Ἐν ᾖ περιπτώσει δύο ἢ περισσότερα ψηφοδέλτια, ἐκ τῶν ἀξίων Βραβείου, εἶνε ἐντελῶς ὅμοια μεταξύ των, τὸ Βραβεῖον θἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου.)

11.— Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευμένων ψευδωνύμων, ὡς καὶ οἱ ἀποστείλαντες τὰ βραβευμένα ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς βραβεῖα τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς (ἴδε Ὀδηγόν, Κεφ. Ε'.) Θὰ δημοσιευθοῦν δὲ αἱ εἰκόνες ***καὶ τῶν δέκα*** βραβευθησομένων κατόχων ψευδωνύμων, ἐν συμπλέγματι· ἐκ τῶν βραβευθησομένων ὅμως ἐκλογέων, μόνον ἡ εἰκὼν τοῦ πρώτου.

12.—Ὅσοι δὲν ἔλαβαν ἀκόμη ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910, καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ὑποψήφιοι, δύνανται κατὰ τἀνωτέρω νἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἂν φροντίσουν νὰ τοῖς ἐγκριθῇ ψευδώνυμον πρὸ τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Δήλωσις. Μικραὶ Ἀγγελίαι, σχετικαὶ πρὸς τὸ Δημοψήφισμα, ἐπιτρέπονται μόνον ὅταν εἶνε συστάσεις καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ καταψηφίσεως κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὸν μῦθον τοῦ κ. Περγιαλίτη τὰ «Βώδια», ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 37ον φυλλάδιον, σελὶς 302, ἔγινεν ἕνα λάθος. Ὁ 12ος στίχος πρέπει νὰ διορθωθῇ ἔτσι:

Κι' ἀπὸ μοσκάρι ὥς που, δουλεύοντας, ἐγέ-
{ρασα,

Διαφορετικὰ δὲν βγαίνει ἔννοια.

Δὲν ἐπρόκειτο, ***Σκληρὴ Σκλαβιά,*** οὔτε νὰ πειράξω κανένα οὔτε νὰ εἰρωνευθῶ· ἀλλ' ἁπλούστατα νὰ ἐξηγήσω διατί δὲν ἐκόβω συχνὰ δωδεκασέλιδα φύλλα. Ἐπίσης δὲν ἔπαυσα νὰ ἐκτιμῶ τὰς ἐνεργείας τοῦ Συλλόγου σας, τὸν ὁποῖον πάντοτε θὰ εὐγνωμονῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα.

Φίλεργος Ἠγεμονίς, ὡραιότατα μοῦ περιγράφεις τὴν ἐξοχήν σου, τὸ καλυβάκι σου καὶ τὴν ἐκεῖ ὡραίαν ζωήν. Εἰς τὴν πόλιν σου ἔχω ἀρκετοὺς συνδρομητὰς καὶ βεβαίως εἰμπορεῖ νὰ ἱδρυθῇ Σύλλογος.

Εἰς τὴν ἰδικήν σου ὅμως πόλιν, *Ἐξόριστε Ἀτθίς,* ἔχω ὀλιγίστους, ὥστε φρόντισε νὰ τοὺς αὐξήσῃς. Σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι δι' ὅσα γράφεις, καὶ ἰδίως ὁ κ. Φαίδων. Ἴστειλα ἐκ νέου τὸ ἀπολεσθὲν φυλλάδιον.

Δὲν θἀρνήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου, *Γαλανόλευκη.* Κάποτε θὰ ταξειδεύσῃς καὶ σὺ μὲ ἀεροπλοιον! Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη.

Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔλθῃς νὰ σὲ ἰδῶ, *Μαραμένο Λουλουδάκι!* Ἂς εἶνε ὅμως, ἐλπίζω εἰς ἄλλην φοράν. Ἔγινε καλὰ τὸ πόδι; Βέβαια, τὸ σπίτι φαίνεται πληκτικὸν μετὰ τὴν ἐξοχήν, ἀλλὰ γρήγορα κανεὶς συνειθίζει.

Οἱ φίλοι μου εἰς τὸν Βόλον, καθὼς βλέπετε καὶ εἰς τὴν σημερινὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν, ἔδρυσαν μίαν... Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν! Εὐγέ τους. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θἀρκεσθοῦν εἰς τοὺς πομπώδεις τίτλους, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐργασθοῦν καὶ θετικώτερα διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἀφρόκρινο, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὴν τόσῳ ζωηρὰν περιγραφὴν τῆς μετακομίσεως. Μὲ γειά τὸ καινούργιο σπίτι. Ἡ ἰδέα σου διὰ τὴν Κυριακὴν δὲν εἶνε ἄσχημη. Ἴσως τροποποιηθῇ ἔτσι· νὰ ἰδῶ!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἕνα πουλὶ» τοῦ *Ἀφρόκρινου.*— «Ἡ Ἀγία Γραφὴ καὶ ἡ Ἀστυνομία» τῆς *Λευκῆς Περιστερᾶς.* — «Ὄμφακες εἰσί» καὶ «Εἰς τί χρησιμεύουν οἱ στρατοί» τοῦ *Αἰγείρου.* — «Ματαιότης» τῆς *Φιλέργου Ἠγεμονίδος.*

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνέκδοτον τοῦ Γεωργίου» (ἐπρόλαβε νὰ μοῦ τό στείλῃ ἄλλος·) —«Ἀναμνήσεις - Ἐντυπώσεις» (ἀσήμαντοι·) —«Ἡ Βαρκούλα» (μερικοὶ στίχοι λανθασμένοι· δὲν διορθώνεται;)

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ *Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος·* ἴδε Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

ΙΒ' ΑΕΚΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ ΙΑ' Δελτ. δρ. 2,55.

Νέαι εἰσφοραί: *Καρδία Ἑλληνίδος δρ. 1, Κερκυραϊκὴ Αὔρα δρ. 1, Δωδωναῖος λ. 10, Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας λ. 50, Λευκὴ Περιστερὰ λ. 10, Σκληρὴ Σκλαβιὰ λ. 20, Παλαιουσα Ἑλλὰς δρ. 1, Χαιρετισμὸς τῆς Ἠλιογέννητης λ. 20, Ἀνθοσσύλιστος Ἐξοχὴ λ. 25, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς λ. 20, Ρεζεντᾶ λ. 15, Φαναριώτης λ. 25, Ι. Γ. Τσιγάντες λ. 25, Παπαρούνα δρ. 1, Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας δρ. 1, Μαρία Μπάλτα λ. 40, Ὡραία Ἀμαζὼν λ. 20, Φίλεργος Ἠγεμονὶς λ. 50.*— Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ***δραχμαὶ 10,85.*** Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου διετέθησαν δρ. 8 πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπόρου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Τὸ δὲ περίσσευμα ἐκ δρ. 2,85 μεταφέρεται εἰς τὸ προσεχὲς 13ον Δελτίον.

Ὑπολείπονται ἤδη 56 ἄποροι ἐκ τῶν συστημένων πρὸς ἐγγραφὴν καὶ ἀναμένω νέας εἰσφορὰς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἄγορια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Πρωϊνὴ Ὀμίχλη,* κ. (Α. Ζ.) *Αὐτοκρατορικὸς Ἀετός,* α. (Ἰ. Φ.) *Νέος Ὀρφεύς,* α. (Β. Α.) *Στρατηλάτης τῆς Ρούμελης,* α. *Ἀνείβας ὁ Καρχηδόνιος,* α. (Γ. Λ.) *Δάντης,* α. (Θ. Λ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐστεῖλαν μοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀκροναυπλία* (0) μὲ *Μάρκον*

Αὐρήλιον, Κομήτην τοῦ Χάλεῦ, Μικρὸ Διαβολάκι, Μικρὰν Δόγην, Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα, Μίαν τῶν Χαρίτων, Σκληρὴν Σκλαβιάν, Κόρην τῆς Μακεδονίας, Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην·— ἡ Λευκὴ Περιστερὰ (0) μὲ *Ἀεροναυτοπούλαν, Συλφίδα, Πεταχτὴν Νεραϊδούλαν, Ναυτόπαιδα Σπετσῶν·— ἡ Ἴδιότροπος Ξανθούλα* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον, Μελάχραν, Ἔγγονον Αὐτοκράτορος, Ρεζωντᾶ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λατρευτὴν Σταυροφόραν* (Ἔλαβα·) *Κ. Σαραντίδην* (πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ ποῖον φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ποῦ λέγεις ἀντεγράφη τὸ ποίημα, διὰ νὰ τὸ ἀναφέρω ὡρισμένως·) *Βυζαντινὸν Ἀετὸν* (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι·) *Βάρκαν τοῦ Κανάρη* (τετράδια ἔστειλα· ἡ σημερινὴ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» σὲ πληροφορεῖ·) *Κῦμα τοῦ Πόντου* (Ἔλαβα τὸ ὡραῖον δελτάριόν σου ἀπὸ τὴν Σόφιαν·) *Ταΐτοῦ* (ἐλπίζω νὰ λαμβάνῃς τώρα τὸ φύλλον, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖ συνδρομηταὶ τὸ λαμβάνουν·) *Λεϊλὰ Σουλτάναν* (ἔστειλα·) *Αἰγειρον* (προτιμῶνται τὰ συντομώτερα·) *Λευκὴν Περιστερὰν* (νὰντιγράφῃς ποιήματα εἶνε περιττόν· ὅταν συνθέσῃς ἰδικά σου, τότε μοῦ στέλλεις αὐτὰ ποῦ βλέπεις νὰ δημοσιεύω, εἶνε πρωτότυπα ἔργα τῶν ὑπογεγραμμένων·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν μεγάλον σας πατριωτισμόν·) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* (ὄχι· στεῖλέ μου ἄλλα·) *Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν* (τί νὰ γίνῃ!) *Ζεᾶ Βέην* (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν εἰς τὸ μέλλον· ὅσας ἐργασίας καὶ ἂν ἔχῃς, ἅμα θέλῃς, εἰμπορεῖς νὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρόν·) *Συλφίδα* (ἔστειλα· συνῆλθες λοιπὸν ἀπὸ τὸν τρόμον ποῦ σοῦ ἐπροξένησεν ἡ πορκαϊά; βέβαια, δὲν ἦτο εὐχάριστον πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι καὶ τόσον ὑπερβολική·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὸν Σῖφος* (ἔστειλα· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου·) *Ἀεροναυτοπούλαν, Φοίβην* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἔλειπεν, ἀλλὰ τώρα ἦλθεν·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* (τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός·) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πατρωνὴν Ναυτοπούλαν* (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον·) *Πλειάδα* κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει φρ. 1.]

406. Δεξίγριφος

Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας
Μὲ ἐπίρρημ' ἂν κολλήσῃς,
Στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων
Ἀσφαλῶς θὰ σχηματίσῃς.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

407. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Θὰ σὲ βάλῃ στὴν ἀγκάλη
Ὅταν θενὰ κοιμηθῇς,
Μ' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Τότε θὰ εὐχαριστηθῇς
Ὅταν θενὰ τραγουδάει.
Καὶ ὃν λιγάκι τὸν πειράξῃς,
Τότε θὰ σοῦ κουβαλάει
Ὅ,τι, λῦτα τὸν προστάξῃς.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξοφίστου Βασιλικοῦ

408. Μεταγραμματισμὸς

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω
Πῦ νὰ βγάλω, Λᾶ νὰ βάλω.
Δένδρο ἦταν καὶ τὸ ἕνα.
Δένδρο εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἔστάλη ὑπὸ Ν. Η. Ἀναγνωστοπούλου

409. Γωνία

```
      +******  = Ἀρχ. ἰατρός.
   *  +*****   = Ἀρχ. ὄργανον.
  **  +****    = Μάντις.
 ***  +***     = Ἀρχ. πόλις.
  **  +****    = Βασιλεὺς Λυδῶν.
   *  +*****   = Ἀσθένεια.
      +******  = Βασιλεὺς Περγάμου.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εἶδος λέμβου.

Ἔστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Ν. Γεωργοπούλου

410—414. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λόχος, ῥῆμα, χαρά, ἄλγος, μηρός.

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Μελάχρας

415. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Κυνικὸς φιλόσοφος—ζῶον=σύνδεσμος+
Κοινὸν ἀρωματικὸν—Σύνδ.=προστακτικὴ+
Ἀντωνυμία—ἀντωνυμία=ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Πελεροίας

416. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

1, Δένδρον ἀρωματῶδες. 2, Ὡραία τέχνη. 3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Περίφημος μάντις.

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλχὶ-Χανοῦμ

417. Φωνιεντόλιπον

μ - κρντ - γ - μ - κρθτ

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ἀστέρος

418. Γρῖφος

Οἶκος	*Οἶκος*		*Ἄλλο*
Οἶκος	*Οἶκος*	*ὄντα*	*Ἄλλο*
Οἶκος	*Οἶκος*		*Ἄλλο*

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὁμήρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

336. Διαβήτης (διά, βῆ, τές).—337. Τάμσκη-Ὄμσκη. — 338. Πάρος-φάρος-Χάρος. — 339. Ναί-ἔνα.

340.
```
      Σ
    Τ Ι Σ
  Τ Ο Σ Ο Σ
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ
  Σ Ο Σ Ο Σ
    Σ Ο Σ
      Σ
```

341. ΟΡΑΤΙΟΣ (ροιά, Ἀραράτ, Τάρας, Ἴστρος, σῖτος.)

342—343. 1, *Πέλαγος*, (πὲ λαγός!) 2, Ὑμέναιος, (Εἶμαι νέος.)—

344. ΕΣΤΙΑ (Ἑρμῆς, ἀΣτήρ, ἀεΤός, ΔανΙα, ἈθῆνΑι.)—345. Ὁ πλοῦτος θνητὸς ἡ δόξα ἀθάνατος.—346. *Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν*(π' ἐρ-ἀς ἐπὶ τέ-λύμη-ἀπὸ δι λι-ὄν.)

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διεψεύσεις τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρεστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται],

---

Παρακαλῶ τὸν *Φιλελεύθεραν* νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του.—*Πατρωνὴ Ναυτοπούλα.* *(Γ, 137)*

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων πανταχόθεν, Ἑλληνιστί, Γαλλιστὶ καὶ Ἰταλιστί. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, ὁδὸς Μαιζῶνος ἀρ. 121, *Πάτρας.* *(Γ, 138)*

ΖΗΤΩ!!! σπεύσατε νὰ ὑποδεχθῆτε!!! Ἔρχεται ὁ αὐτοκράτωρ ***Αὐτοκρατορικὸς Ἀετὸς*** τῆς «Διαπλασιαχῆς Αὐτοκρατορίας!» μετὰ τοῦ διαδόχου ***Νέου Ὀρφέως*** καὶ τοῦ μυστικοσυμβούλου ***Δεινοσπαθουμένης Ἑλλάδος***, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Ζητοῦνται ψευδωνυμοῦχοι πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτάτων θέσεων. Ἀπευθυντέον: *Δεινοσπαθουμένην Ἑλλάδα*, Poste-restante, *Βόλον.* *(Γ, 139)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ 37ου ΚΑΙ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελίδας 321 καὶ 329)

ΑΘΗΝΩΝ· *Ἀλ. Γρ. Φορτούνας (37-38), Γρ. Ι. Ἠλίκος (38), Γεώρ. Θ. Πιτσανᾶς (38), Φανῆ Ν. Λεωτσάκου (38), Ἐδστ. Φ. Παναγιωτόπουλος (38), Χαρ. Γ. Οἰκονόμου (38).*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Ἐμμ. Δ. Τσολάκης (37).*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΚΡΑΤΑΣ· *Δημ. Η. Κυριαζόπουλος (38)*
ΚΟΛΟΥ· *Γεώρ. Ν. Φιντικάκης (38).*
ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ· *Κωνστ. Εὐθ. Βλάμης (38).*
ΓΥΘΕΙΟΥ· *Δημ. Ἀν. Φραγγιᾶς (38).*
ΛΑΡΙΣΣΗΣ· *Φίλεργος Ἡγεμονίς (38).*
ΠΑΤΡΩΝ· *Καίτη Ἀχόλου (38).*
ΣΠΑΡΤΗΣ· *Ἀθ. Γ. Βαλασάκης (36, 37, 38), Πάνος Φυγοχιὸς (38), Νικολ. Ι. Ρασσογιάννης (38), Εἰμαρμένη (38).*
ΣΠΕΡΧΕΙΑΔΟΣ· *Χρ. Ἀλ. Χριστοφόρου (38).*
ΦΑΡΣΑΛΩΝ· *Βόρων Δ. Κουσουμελῆς (38).*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Κλεοπέρνη Π. Παπασκυρίδου (38).*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· *Ἐλπὶς Βλάση (37-38).*
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΣΚΗ· *Μαρία Μ. Ρίζου (36).*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Νικολ. Δ. Λαζαρίδης (36).*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Κ. Ἀ. Γ. Κυριακίδης (38). Μαρία Μπέλτα (36), Κλέαρ. Ν. Μανωλάτος [38].*
ΣΜΥΡΝΗΣ· *Θάλεια Παπάζογλου [37-38].*
ΧΑΝΙΩΝ· *Μυρσίνη Π. Ἀλεπουδέλη [38].*
ΧΙΛΗΣ· *Σ. Μαυρίδης [36].*
ΧΙΟΥ· *Μαρία Ε. Πλυτᾶ [37-38].*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Σμύρνῃ ΘΑΛΕΙΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ *ἡ ὁποία καὶ ἐνεγράφη διὰ μίαν τριμηνίαν.*

Πλεονάζουν λεπτὰ 40 διὰ τὴν προσεχῆ Διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστέλλοντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστέλλοντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Ἰδιαμάτοσημον ἐθωμανικὸν 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Τύποις «Ἀθῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων. — 1988.